

РЕШЕНИЕ

№ 2285

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **478** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуален представител юрк. М. Д., против Решение № 5143/10.11.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 10744/2022 г. от СРС-НО, 14-ти състав.

С оспореното решение е отменен Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К № 5787884, издаден от СДВР-МВР, с което на Н. Н. П., ЕГН [ЕГН], е наложено наказание „глоба“ в размер на 400 /четиристотин/ лева, за нарушение по чл. 21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП, на основание чл.189, ал.4, вр. чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно. Безспорно са установени както нарушението, така и обстоятелствата при които е извършено, датата и мястото на нарушението и доказателствата, които го подкрепят. Спазени са изискванията на процесуалния закон. Въззивният съд в противоречие със събраните доказателства е стигнал до погрешния извод, че нарушението не е доказано от субективна страна. Моли съдът да отмени съдебното решение и потвърди НП, като претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и възразява срещу размера на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение ,в случай че същото надвишава нормативно определения минимум в Наредба № 1/2004г.

Ответникът – Н. Н. П., чрез представител по пълномощие адв.В. Б. оспорва жалбата и претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени и веществени доказателства, приобщени към доказателствения материал на основание чл.283 НПК, както и от показанията на свидетелите Д. И. и К. Г.. Установено е, че на 25.08.2021 г., в 12:47 часа, лек автомобил „марка и модел „Х. Е“, рег. [рег.номер на МПС] „собственост на ДСК Лизинг АД и с ползвател „Бултрако моторс,„АД , се движил в [населено място], [улица]до спирка „Гробищен парк“, с посока на движение от ул. „Кумата,, към [улица]бил засечен с автоматизирано техническо средство АТСС С. М2, функциониращо без намеса на контролен орган и вписано под № В-46 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, тъй като се движил със скорост 85км/ч./при отчетен толеранс, от 3%/при максимално разрешена скорост на движение от 50 км/ч., въведена с пътен знак В-26. Автоматизираното техническо средство за контрол върху скоростта, с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникация било преминало първоначална и последваща метрологична проверка като срока на валидност бил до 13.06.2027г., съгласно справка БИМ. Поради констатираното нарушение е бил издаден ЕФ серия К №5269442 на К. П. Г., в качеството му на представител на „Бултрако моторс“ АД. На 09.03.2022г. била попълнена Декларация от К. Г., в която се заявявало, че на 25.08.2022г. в 11.00ч. е предоставил ползвания от дружеството „Бултрако моторс“ АД служебен автомобил на Н. Н. П., който го е върнал на същия ден в 14.00 ч. Издадения ЕФ е бил анулиран и съответно издаден процесния ЕФ на ответника. Към датата на извършеното нарушение ответника по касация е бил служител в „Бултрако моторс“ АД; при взимането и връщането на служебен автомобил от дружеството задължително се е попълвала пътна книжка с дестинация ,име и подпис; св. Г. заявил в о.с.з.на 08.02.2023г., че декларацията по чл.189,ал.5 ЗДвП, не е съставена и подписана от него;че дружеството на месец получавало множество актове ,като както той така и други служители установяват кой е бил ползвателя на автомобила и подават декларация в МВР; че в случаите на тестово шофиране на служебен автомобил задължително се издава декларация, на хартиен носител, която се подписва и от служителя на когото е предоставен автомобила От представената по делото от „Бултрако моторс“ АД, заповед №М-36 от 13.08.2021г.на

изпълнителния директор се установило и че от същия е наредено лекия автомобил да се предостави за тестово шофиране и демонстративни цели на Н. Н. П. за периода от 23 до 27.08.2021г.

За да отмени ЕФ, въззивният съд е приел, че неправилно е била ангажирана отговорността на ответника по касация „доколкото не са събрани достатъчно доказателства, от които безспорно да се установи че Н. Н. П. е управлявал лекия автомобил на 21.08.2021г., а именно: приемо предавателен протокол или разписка за фактическото предаване на служебния автомобил, пътна книжка на автомобила, която да удостовери кое физическо лице го е управлявало на посочените в оспорения ЕФ дата и час. Съдът е изложил мотиви за явното несъответствие между вписаните обстоятелства за приемане и връщане на автомобила от П. в декларацията по чл.189 ЗДвП и посочения времеви период в заповед № М-36 от 13.08.2021г. на изпълнителния директор на „Бултрако моторс“ АД, както и че тази заповед не съдържа подпис на Н. П..

Тези правни изводи на решаващия съд настоящата касационна инстанция намира за правилни и законосъобразни, тъй като кореспондират с материалния закон и със събраните по делото доказателства.

Неоснователно е единственото релевирано от касатора в жалбата за допуснато във въззивното производство процесуално нарушение. Противно на твърденията му, за изясняване на спора от фактическа страна СРС е допуснал събиране на гласни доказателства чрез разпит на свидетеля К. Г., като същият видно от протокола на о.с.з. на 08.02.2023г. е бил разпитан и изрично е отрекъл да е автор на декларацията по чл.189 ЗДвП от 09.03.2022г.

Тъй като настоящият съдебен състав не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл.63д,ал.4 вр ал.1 ЗАНН неоснователна е претенцията на касатора за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Неоснователна е претенцията и на ответника предвид, че липсват доказателства по делото за заплащане на адв. В. Б. на вписания в договора за правна помощ № 061727 /01.03.2024г адвокатски хонорар, в размер на 150 лева, поради което такъв не му се дължи, като при отхвърляне на искания за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, X.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5143/10.11.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 10744/2022 г. от СРС-НО, 14-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :